

Bilag til F. t. L. om Spare- og Laanekasser.

meddelelser, ved Skiltning eller paa anden Maade at anvende Ordet „Spare“ eller Tilkendegivelse af, at de modtage Indskud „paa Sparekassetilkaar“. Paa tilsvarende Maade er det foreslaaet, at Bankselskaberne i deres Betegnelse skulle føre Ordet „Bank“, saavel som at denne Benævnelse ikke maa føres af Sparekasser eller af andre Instituter. Idet der saaledes er tilstræbt en klar og bestemt Adskillelse mellem Sparekasser og Banker og i Forbindelse hermed foreslaaet Bestemmelser, der indeholde Forbud mod Forening af de nævnte Virksomheder, have Kommissionens Medlemmer alle fuldt ud været klare over, at det ubetinget vilde være heldigst, om dette Forbud kunde virke undtagelsesfrit. For alle fremtidig opstaaende Instituter af sparekasse- eller bankmæssig Karakter virker nu vel Forbudet ifølge Forslaget ubetinget; men Kommissionens store Flertal har ment at maatte gøre en Undtagelse for de Instituter, der i Henhold til Sparekasselovens § 11 have erholdt Ret til at forene Sparekasse- og Bankvirksomhed, idet Flertallet har næret overvejende Betænkelighed ved at fremkomme med Forslag om at berøve disse Instituter denne Ret; idet Flertallet saaledes har ment at burde forbeholde de nævnte Instituter den Ret, de nu have, til at føre Sparekassenavnet har man til Gengæld foreslaaet til dem at stille lignende Fordringer med Hensyn til Skabelse af Reservefond, som de Fordringer, der stilles til de egentlige „rene“ Sparekasser. Flertallet kan ikke anerkende, at der ved den nævnte Indrømmelse til de oftnævnte Instituter er sket nogen Forurettelse overfor de andre Banker, idet jo Kommissionens Forslag gaar ud paa, at alle Stempelbegunstigelser — ogsaa den ubetinget vigtigste: Begunstigelse med Hensyn til Stempelfrihed for Kontrabøger — fremtidig skulle kunne tildeles Banker efter tilsvarende Regler som dem, der gælde for Meddelelsen af saadanne Begunstigelser til Sparekasser. Forslagene gaa da herefter ud paa, at alle Banker fremtidig skulle have lige Adgang til at erholde Stempelbegunstigelser — og samme Adgang som Sparekasser —, og at Forskellen mellem de almindelige Banker og de Instituter, der hidtil have nydt godt af Bestemmelsen i Sparekasselovens § 11, og som ønske at beholde denne Særstilling ogsaa under den nye Lovs Virketid, ikkun er den, at de førstnævnte skulle benævne deres Kontrabøger Bankbøger (o: Kontrabog med N. N. Bank), medens de sidstnævnte have Ret til at kalde deres Kontrabøger Sparekassebøger

(o: Kontrabog med N. N. Sparekasse) imod til Gengæld at skabe særlige Reserver til Sikkerhed for deres Spareres Tilgodehavende.

Det har under Kommissionens Forhandlinger været Genstand for indgaaende Drøftelse, hvilket Hensyn der af Kommissionen vilde være at tage til de Bestemmelser, som indeholdes i de Rigsdagen i Rigsdagssamlingen 1911—12 forelagte Forslag til Lov om Aktieselskaber og Lov om Andelskasser; der har hos en Del af Kommissionens Medlemmer hersket betydelig Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt i Kommissionsforslagene at optage Bestemmelser, svarende til — eller eventuelt afvigende fra — de i de nævnte Lovforslag indeholdte. Man er imidlertid enedes om, at adskillige af de Bestemmelser, der indeholdes i de Rigsdagen forelagte Lovforslag, ere af saa afgørende Betydning for Løsningen af den Kommissionen forelagte Opgave, at det ikke — paa et Tidspunkt, hvor de nævnte Lovforslags Skæbne endnu er uvis — vilde være rigtigt at fremkomme med Kommissionsforslag, der ikke tog Standpunkt til Løsningen af disse Spørgsmaal. Om Kommissionen i sine Overvejelser om, hvilke af de nævnte Bestemmelser der vil være at optage i Kommissionsforslagene — eventuelt i ændret Skikkelse —, er naaet til det rette, kan selvfølgelig være Genstand for Tvivl; Afgørelsen beror jo hovedsagelig paa et Skøn. Til Begrundelse af Kommissionens Stilling i denne Henseende skal blot anføres, at man i Hovedsagen har indskrænket sig til at tage Standpunkt til og derefter i Kommissionsforslagene at optage saadanne, i Lovforslagene indeholdte Bestemmelser, der skønnedes at være af væsentlig reel Betydning, medens man har anset det for unødvendigt at belaste Kommissionsforslagene ved deri at optage de mere formelle Bestemmelser om Formerne for Selskabernes Stiftelse, Selskabsmyndighedernes Virksomhed og Selskabernes Opløsning.

Det er sikkert utvivlsomt, at de Katastrofer, der i de senere Aar her i Landet have ramt saavel Sparekasser som Banker, i ikke ringe Grad skyldes den Omstændighed, at Fastsættelsen af Størrelsen af Indlaansrenten har været saa godt som overladt til de paagældende Instituters Selvbestemmelse. Dette Forhold har medført en Kappelstrid mellem Sparekasser indbyrdes og Banker indbyrdes og mellem disse tvende Arter af Pengeinstituter overfor hinanden, en Kappelstrid, der er gaaet ud paa ved at sætte Indlaansrenten op saa højt, som muligt — og ofte